

2013. július 3. Rábaközi Magazin cikke Szabadvári Antal téti ffaragóról

10. 2013. július 3.

RÁBAKÖZI MAGAZIN

A fafaragó megteremtette a maga kis Amerikáját

A téti fafaragó „krisztusi korban” kezdte el hobbiját, amelynek fortélyait ösztönszerűen, autodidakta módon sajátította el. Szabadvári Antal szerint egyre kevesebben tudják elképzelni, hogy munka után, szabadidőben is lehet alkotni.

TÉT

A Rábaközi Televízió riportere ürgehegyi házában látogatta meg Szabadvári Antal amatőr fafaragót, aki épp József Attila Óda című versének legszebb sorait örökítette meg a fában, és hogy még hitesebb legyen, elkezdte szavalni. A fafaragótól távol áll az aktuális politikai állásfoglalás, de sajnálja, hogy mostanság kevés jut a kultúrára, míg ilyen-olyan bizottsági helyekért súlyos pénzeket fizetnek. Hogy került a téti Ürgehegyre? 1983-ban festőművész barátjánál tett látogatás után szeretett bele az idilli környezetbe. – Itt ragadtam... – fejezte ki

Szabadvári Antal

ságba esett, fia pedig Bakonypéterdre került, ezért ott folytatódott gyermekkor. A fiatal húszesztendős korában került Győrbe: a gépipari technikum után esztergályosként kezdte a Rába Magyar

meghatottan érzéseit a harmóniához és szépséghez vonzó ember.

A pápai származású, Téten élő Szabadvári Antal édesapja ha élne, idén töltené be századik esztendejét, aki hivatásos katona korában egyike volt a Magyar Ejtőernyős Szövetség alapítóinak. A háború után idősebb Szabadvári fog-

Vagon és Gépgyárnál, ahol a fizikai munkát egy idő után szellemire „cserélte”. A technológus, majd csoportvezető, később pedig üzletkötő többféle foglalkozást is kipróbált. Szabadvári Antal szerint nem véletlen, hogy első szakmájának a fa- és fémmegmunkálást választotta, mert gyermekként gyakran téblábolt a

bakonypéterdi szomszéd bogárnáműhelyében. Régen a parasztok saját maguk készítették el a ház körül szükséges szerszámokat, így fiatalemberként ez neki is természetes volt. A fafaragók akkoriban sokat tanultak egymás munkáiból, hiszen a kisebb kultúrházakban és Tatabányán, Vásárosnaményben, Miskolcon, Tokajon rendezett országos táborokban találkozhattak hasonló érdeklődésű társaikkal. A főállású munka mellett dolgozó mesterek keze nyomát sok településünk megőrizte: a téti fafaragó készítette barátjával a győri állatkertnél látható székelkaput, a tatabányai harangtornyot stb. Magyarország hihetetlen gazdag a hagyományokban, amelyeket kihasználva létre lehetne hozni a magunk kis Amerikáját.

Szabadvári Antalnak nem létezik olyan nyersanyag, amelyet előtérbe helyezne a többivel szemben. Mivel kísérletező egyén, amit lehetett, mindent kipróbált. A különböző típusú faanyagok mellett a csontot is megmunkálta, és a stílusokban sem változtatott, mert alkalmazott sík- és domborúfaragást, valamint a szobrászatba is bele-

kóstolt.

Szabadvári Antal nemcsak a munkáját tekintve hűséges típus (egyetlen helyen dolgozott), hanem a magánéletében is: feleségével idestova 47 éve házasok. Frigyükből két gyermek született, s mindegyikük a pedagógus pályát választotta. A három unoka közül a legidősebb a pécsi egyetemen orvosnak készül, a középső autószerelő, a kisebbik pedig a bencés gimnáziumban képezi magát. Igaz, eddig a fafaragással egyikük sem foglalkozik, de a kézügyességet biztos, hogy örökölték.

A fafaragó szerint az összes elképzelésünk megvalósításához örökké kellene élnünk.

Minden emberben megbújik valamilyen tehetség: van, aki a fülét tudja mozgatni, míg más kiváló fodrász vagy riportert. Mindegy, hogy melyik, de biztos, hogy ért valamihez. A lényeg a rejtett képességek felszínre hozása, mert ha nincs „kibontva”, akkor az csak holt dolog marad. Szabadvári Antal számtalan kiállításával bebizonyította, hogy neki mihez van affinitása.

